

El debut de Pregunta Trampa

Albert Mariné engega un nou projecte en solitari

El cantant i guitarrista de **Naltrus** Albert Mariné inicia un camí en solitari. Agafa la guitarra acústica i en un pop més calmat que festeja amb el rock i el folk publica el seu primer disc, que ha titulat *Debut* (Picap, 2015). A Enderrock.cat parlem amb Mariné per saber tots els detalls del nou projecte.

Pregunta Trampa. Foto: Sara Holgado

ENDERROCK: En quin moment vas decidir fer el salt de Naltrus a Pregunta Trampa?

Albert Mariné: No ha estat res decidit ni premeditat, simplement és que jo sempre he fet i faré cançons. **Naltrus** va ser un projecte que vam començar de molt joves i ha estat una flama que s'ha anat apagant a poc a poc. Suposo que va arribar un punt en què tots miràvem cap a altres projectes i teníem altres interessos, així que vam deixar de quedar per assajar i ara només és en el record. Potser algun dia ens tornarà a venir de gust fer música junts. De la mateixa manera neix **Pregunta Trampa**: les cançons que feia i segueixo fent al final s'han materialitzat de manera natural en un projecte nou.

EDR: Si amb la teva anterior formació fèieu rock, ara tens un so més folk i pop. Per què aquest canvi de registre?

A.M: Jo sempre he compost les cançons a casa amb la guitarra acústica i després les he portat a l'assaig, on el grup hi interactua fins que les converteix en una cançó "del grup". Aquesta és la màgia de tocar amb gent i interactuar-hi. Però aquesta vegada he treballat tot sol i volia que sonés més com el que trec al principi amb la guitarra, així que a totes les cançons hi ha la guitarra acústica i la veu original, i després hi he anat afegint els diferents instruments tal com fluïa i m'ho demanava cada cançó.

EDR: A més, el disc es diu *Debut*. La intenció és que marqui un nou inici musical?

A.M: Sí, per a mi *Debut* no és més que un punt de partida. De fet ja tinc el segon disc embastat i a punt per posar-m'hi a treballar i fer créixer les cançons, que és potser la part amb què m'ho passo més bé: component i anant afegint elements a les cançons.

EDR: Al disc hi ha dues versions, una de Naltrus i una altra de Lluís Llach. Per què aquests dos homenatges?

A.M: Jo sempre dono molta importància a d'on venim per entendre el que som, i crec que versionar gent que t'ha influït sempre és important per trobar un camí que sigui coherent amb el que fas. De la versió de "Naltrus", a part de ser un homenatge al meu anterior grup, me n'atreia molt la idea de fer-la sonar molt diferent. Passar d'una cançó de punk-rock a una d'acústica només amb guitarra i cordes d'acompanyament va ser com una prova de foc per a les cançons noves que vaig gravar després. Quant a **Lluís Llach**, recordo que a part de la música anglosaxona, quan ja era una mica més gran vaig descobrir dos discos en català que em van marcar. Un era *Per al meu amic* (DiscMedi, 2006) de **Joan Manuel Serrat**, i l'altre *I si canto trist* (Movieplay, 1974) de **Lluís Llach**, i van ser una gran influència a l'hora d'escriure lletres en català. Si he triat la cançó "Silenci" és segurament perquè és la meua preferida de **Llach** juntament amb "Abril 74", i a més continua sent igual d'actual.

EDR: Et refereixes a la precarització del sector musical?

A.M: Efectivament. Han passat 41 anys, però seguim tenint lleis absurdes com la 'lleï mordaça', i la música, així com la resta de la cultura i l'art en general, està en un moment molt precari. Sembla que només interessa i es promou a nivell massiu el producte d'entreteniment superficial, sense cap mena de contingut, que endormisca i atordeix el sentit crític de la gent i que, per a mi, no té res ni de cultura ni d'art. Això només serveix perquè la gent no pensi i s'oblidi dels seus problemes, quan precisament l'art i la cultura han de ser totalment el contrari, han de servir per conscienciar i despertar la ment i veure les coses des d'un altre punt de vista. La música ens ha d'ajudar a poder pensar d'una manera autònoma i lliure. Ens hem oblidat que la música és l'aliment de l'ànima.

EDR: El clip "Ella" és la teva carta de presentació. Com encaixa dins el disc?

A.M: "Ella" va ser la primera cançó que vaig compondre per a **Pregunta Trampa**, i per això he volgut que fos el primer senzill. Barreja una part més acústica amb una introducció amb harmònica que és més folk, i després té una tornada una mica més guitarrera i visceral. Crec que és una bona carta de presentació i pot donar una mica la idea del que pot ser la resta del disc, on hi ha cançons tranquil·les amb piano i cordes, altres de caire més folk amb acústica i poca percussió, i altres de guitarreres més pròpies del rock independent.

EDR: I què va inspirar "Agredolç" i "Fugaz", les altres cançons que estrenem?

A.M: "Agredolç" porta aquest títol perquè la melodia alegre contrasta amb la lletra, que parla d'algú que ha renunciat als seus principis i als seus ideals de joventut per aparentar ser algú important i ha acabat canviant la seva vida per un sou que l'esclavitzava. És un mal massa estès avui en dia. I "Fugaz" és l'última cançó que vaig gravar per al disc. En principi ja estava pensada per al segon i no havia d'entrar al primer, però em va agradar tant la primera sensació quan la vaig sentir que vaig decidir posar-l'hi, perquè a més crec que és la que descriu millor l'estil de **Pregunta Trampa**. Segurament les properes cançons tiraran bastant cap a aquest camí, perfilant un estil més concret entre pop, rock i folk.